

Đà Linh

Truyện của Người

- Xin lỗi! Cho hỏi vợ chồng anh Mão có nhà không?
- ở đây không có ai là Mão cả.
- Nhà này số 10!
- Vâng!

Người bị hẫng, nhìn xung quanh, không thấy gì thay đổi. Định ra cổng, thấy nhà gần đó mở. Người mạnh dạn tiến đến. Lúc sau, một bà già đi ra.

- Ai đấy!
- Cháu.
- Cậu hỏi gì?
- Cháu hỏi nhà anh Mão.
- Mão nào?
- Dạ! ở số 10.
- à! Chết rồi, cô vợ đi nơi khác.
- Chết rồi!
- ừ, gần năm. Lần sau cậu phải gõ cửa.

Cánh cửa đóng sập lại trước mặt Người. Người thấy lạnh lạnh. "Chết

rồi", tại sao? Vợ con nó đi đâu? Tiếng guốc xa dần, định thần lại, Người rảo bước đến cơ quan Mão.

- Anh gặp ai? Tiếng nói từ phòng thường trực vọng ra.
- Tôi xin được gặp... Người lắp bắp.
- Gặp ai? Giấy tờ đâu anh?
- Mão... Anh Mão.
- Mão nào?
- Mão làm việc ở tầng 2, phòng kế hoạch.
- Không có ai ở tầng 2, đường lên đó đã đóng đinh, ở đây không có phòng kế hoạch.

Người nhớ lại, mạnh dạn nói:

- Mão nghe nói đã chết.
- Lại thế nữa, không có người chết nào làm việc ở đây cả. Thật vớ vẩn!

Người tiếp tục đi, lục trí nhớ, chợt mỉm cười, tự tin, đến xí nghiệp của Mùi (vợ Mão).

- Cho tôi gặp đồng chí giám đốc.
- Hôm nay giám đốc đi họp.
- Còn đồng chí phó giám đốc.
- Mời anh vào, phòng đầu, tầng 3.

Người vừa đi lên cầu thang vừa nhẩm, đến tầng 3 thở phào. Phòng phó giám đốc có khách, một lúc khách ra, Người bạo dạn bước vào.

- Chào anh!
- Chào đồng chí!

Phó giám đốc nhìn Người một chặp, bắn khoả, nên đưa tay cho

Người nằm không. Người lên tiếng:

- Xin lỗi anh, tôi từ xa đến, muốn gặp chị Mùi.
- Chị Mùi nào? Phó giám đốc uể oải.
- Chị Mùi vợ anh Mão làm kế... (chuông điện thoại).
- Đây! Sừu đây! Được cứ cho đánh 4 bản, gửi cả liên hiệp, à Mùi này, ông xã em tên gì nhỉ?
- Ô, thủ trưởng quan liêu quá! Bình... Bình bịch ấy mà, anh hỏi có việc không?
- à không.

Người hết phập phồng rồi lại cụt hứng, vẻ mặt bi quan.

- Không biết cơ quan ta có mấy Mùi?
- Được, giúp cậu lần nữa.

Cầm điện thoại, quay số, ông Sừu tỏ vẻ khó chịu.

- Dậy đây hả, cơ qua ta có mấy Mùi?
- Thưa anh, chị có chị Mùi ở văn phòng.
- Chắc không?
- Sao lại không ạ, sổ lương em thuộc lòng, hay mang lên để anh kiểm tra.
- à thôi.

Người đề nghị.

- Anh hỏi giúp luôn có đúng chị Mùi mà chồng chết gần năm nay.
- Tôi có việc bận, muốn kỷ hôn, mời cậu xuống tầng 2, gặp tổ chức.

Người đi xuống tầng 2, dáng thất thểu.

- Cho tôi hỏi, đây có phải là phòng tổ chức xí nghiệp?
- Đây là cơ quan Viện, đi đến cuối dãy, tòa nhà này gồm 4 cơ quan.

Đến phòng cuối, Người gõ cửa.

- Ai đó?

- Tôi!

- Tôi là ai?

- Tôi là Người.

- Ha... ha! Người cần gì?

- Tôi là bạn của chị Mùi.

- à, mời vào.

- Xin phép được hỏi anh.

- Được cứ hỏi!

- Chị Mùi vẫn phòng có phải là vợ anh Mão chết cách đây gần năm không ạ?

- Ồ, không phải! Còn cô Mùi cậu nhắc, thì sau khi cậu Mão chết, cô ta làm ít tháng rồi xin nghỉ, tôi đã ký cho cô ta nghỉ, nhận tiền một lần. Khó khăn quá, nuôi con không nổi, lại làm ca. Nghe đâu cô ta vào miền Nam, cuộc sống bình thường. ủa dào! Nhiều bà nhà chồng chết đi coi là xong, như thoát nợ. Đấy, vụ tai nạn máy bay, có bà được hàng chục ngàn đô la, không biết mếu hay cười! à này, lúc này cậu trêu tôi hay cậu là Người thật?

- Dạ! tôi là Người.

- !!!

- Anh có biết địa chỉ?

- Cái đấy thì chịu.

- Xin hỏi thêm anh Mão chết vì lý do gì?

- à, ốm đâu thì chết.

- Nhưng mới gần 40.
 - ừ thì còn trẻ, cơ quan có vòng hoa, cử người đi đám, chỉ thiếu thuê người khóc. Vào hòm là xong, giờ thì còn ai nhớ. Tôi làm tổ chức mới nhớ chút ít.
 - Không biết anh ấy chết ở bệnh viện hay ở nhà?
 - ở bệnh viện... à không, ở nhà! Tôi nhớ là ở nhà. Nhưng ở đâu chả là chết rồi, bây giờ chắc chỉ còn nằm xương.
 - Muốn biết địa chỉ chị Mùi thì hỏi ai anh nhỉ?
 - ở đây chắc không ai biết hơn tôi. Cả năm nay, cơ quan giảm 70%. Người không kìm chế nổi nữa, nói to:
 - Khi sống biết bao nơi quản lý anh Mão, vậy mà muốn biết tại sao chết mà khó quá.
- Ông Dậu cười thông cảm.
- Người ta chỉ quản lý người sống, chứ ai quản lý người chết. Hàng tỉ, hàng tỉ thành đất. Đến Chủ tịch cũng chỉ đôi dòng cáo phó "đau tim đột xuất", chứ ai đi tìm hiểu kỹ làm gì. Hay cậu hỏi lãnh đạo cơ quan cậu Mão.
- Người lại đi đến cơ quan Mão, chuẩn bị tư thế, xem lại giấy tờ. Qua thường trực, Người đi vào phòng Giám đốc, chào hỏi và nêu lý do.
- Anh với Mão quan hệ thế nào?
 - Là bạn bè... Người ngập ngừng (định nói Mão còn giữ sổ hàng tương đương 2000 đô la mà cậu em từ Đức gửi về qua Mão, có lá thư cậu em mang theo, để Người có tiền lập gia đình).
 - Xin được hỏi, anh Mão chết thế nào?
 - Trúng phong, trên bụng vợ.

- !!?

- Anh nên đến chỗ chị Mùi, chắc chị ta biết rõ hơn.

- Chị Mùi đã nghỉ, không ai biết gì cả.

- Chú ng tôi cũng chịu. Nhưng thế này, anh có thể đăng báo.

Đang bế tắc, Người cho đây là một ý kiến sáng suốt.

Người hồi hộp trên đường đi tới tòa soạn.

- Cho tôi gặp lãnh đạo tòa soạn.

- Anh có việc gì, để tôi điện thoại?

- Tôi muốn đăng một tin nhỏ tìm người nhà.

- Mời anh đi thẳng vào Ban bạn đọc, gặp đồng chí đeo kính.

Tại phòng bạn đọc, Người thấy vững vàng.

- Tôi muốn nhắn tìm người quen cũ.

- Được, anh cho biết nội dung, cần ngắn gọn.

- Thế này anh Báo ạ: "Muốn tìm chị Mùi, vợ anh Mão (anh Mão đã mất gần một năm), hiện tôi ở độc thân tại số nhà 19 Nguyễn Chí Thanh, Thành phố Đà Nẵng. Chi phí đi lại, ăn ở tôi chịu hết. Kí tên: Người".

Về Đà Nẵng, Người chờ hồi âm. Trong thời gian này, có lần Người mơ đến đám cưới của mình, khi tỉnh dậy buồn rười rượi. Lại nhận được tin em trai lấy vợ bên Đức, nay thất nghiệp. Người thấy số hẩm hiu. Vào một đêm khuya, khi hy vọng sắp tắt, có tiếng gọi cửa.

- Có Người ở nhà không?

- Có tôi đây!

- Mùi đây!

Người bật dậy như lò xo, bật công tắc, mở cửa.

- Mời chị, chị là chị Mùi?
- Đúng tôi.
- Chị đã đọc lời nhắn tin trên báo?
- Có đọc.

Đêm đó, Mùi bò xuống sàn nhà ngủ với Người, mặc Người phản đối, Mùi cứ quặp chặt, tỏa hơi ấm lên khắp thân thể Người giữa đêm đông lạnh giá. Mùi cất tiếng nói thật trữ tình:

- Thật không uổng tôi phải "băng ngàn vượt suối" để tới đây. Thấy Người cô đơn mà thương. Lúc này đây, chỉ có chúng ta mới là có thật, mọi thứ trên đời đều là phù phiếm.
- Còn 2.000 đô la anh Mão cầm của tôi? Người thắc mắc.
- Xuống mồ mà đòi!

Người sờn gai ốc khắp mình, thiếp đi với đám cưới của mình, một đám cưới linh đình dưới mồ.

Nguồn: www.binhthuan.gov.vn
Được bạn: Thái Nhi đưa lên
vào ngày: 27 tháng 11 năm 2004